

κόσμου, έχω οι μεγάλοι πάλιν φρονούν ότι έφ' όσον εις αυτούς έμπέπει το ούσιαστικώτερον βάρος και ή εύθύνη διά την κατοχύρωσιν της ειρήνης εύλογον είναι να έχουν άποφασίζοντα δικαιώματα.

Η Διάσκεψις του Αγίου Φραγκίσκου συνέρχεται διά να συζητήση αυτά άκριβώς τά σχέδια και αυτάς τάς επικρίσεις. Φαίνεται ότι αι κυριώτεραι τροποποιήσεις πού θα προταθούν κατά την Διάσκεψιν θ' άφορούν εις την αύξησιν του αριθμού των μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας, εις την εύρύτεραν δικαιοδοσίαν της Γενικής Συνελεύσεως, ή όποια, κατά τά αρχικά σχέδια, είναι μάλλον περιορισμένη, εις την διαδικασίαν της ψήφου εντός του Συμβουλίου Ασφαλείας, εις τον άκριβή καθορισμόν του «επιτιμώμενου» (και εδώ προβάλλεται ή σκέπη του περιφήμου ένκεινου άρθρου 16 του Καταστατικού της Γενεύης, ή έρμηνεία του όποιου έμεινεν άσαφής μέχρι της ήμέρας του θανάτου της Κ.Τ.Ε.) και εις άλλα δευτερευούσης σημασίας ζητήματα, πού προκύπτουν εκ του τρόπου της ενδεχομένης ενεργείας και της συγκροτήσεως της διεθνούς άστυνομικής δυνάμεως πού θα τεθή εις την διάθεσιν του Συμβουλίου.

Εν τούτοις την σημασίαν των μεγάλων αυτών αποκών της Διασκέψεως του Αγίου Φραγκίσκου έπισκίασεν, όλίγας μόλις ήμέρας προ της έναρξέως της, ή άνακύψασα άευστάη κρίσις περί το πολωνικών, εις το όποιον σαφώς διαστάσαν αι άπόψεις των Ηνωμ. Πολιτειών και της Μεγ. Βρετανίας άφ' έός και της Σοβ. Ρωσίας άφ' έτέρου. Αυτό το «πολωνικόν ζήτημα» ηπειλήσεν προς στιγμήν να τορπιλλήση

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Μελετάται ό έορτασμός της Πρωτομαγιάς. Αυτό όνεν το έφαναίξεται ποτέ ή Πρωτομαγιά ότι θα έμελετάτο και εν Υπουργικώ Συμβουλίω, μάλλον, ό έορτασμός της. Άλλά τελευταίως, μαζί με τόσα άλλα όφρατα πράγματα, τό όρεπάνι πού έφυγε άπό τούς αγρούς και έσκαρφάλωσε εις τούς τοίχους, τόν έρωτα πού έκατέβηκε εις την άσφαλτον και παρέδωσε την παρθενίαν εις την διαδήλωσιν, ήλθε και ή σειρά της έορτής της άνοιξέως και τών λουλουδιών να γίνη έορτή αίμάτων και φασαρίας. Η Πρωτομαγιά έγινε εις τάς άρχάς έργασιών ή Πρωτομαγιά, έπειτα κόκκινη Πρωτομαγιά και φαντασθήτε τί θα ήτοι αν έφείος έπεφε ή Πρωτομαγιά τών Τανονάριον. Θα ήτοι ή Πρωτομαγιά της δυναμίτιδος, τών ακρωτηριασμών και τού φόνου. Τώρα λοιπόν μελετάται αν πρέπει αυτή ή Πρωτομαγιά να γίνη ή να μή γίνη. Άλλά βεβαίως να γίνη. Και πού ύπάρχει συμφέρον είναι να εκδηλώνεται. Τί θέλουν να κάμουν οι κομμουνιστοί την Πρωτομαγιά; Να παρελάσουν; Να ύψώσουν τίς γροθίδες των έναντίον των οδών και των ναρκίσεων της έποχής; Να τίς ύψώσουν. Η Βάρκιζα είναι εδώ και τούς προστατεύει. Δεν είναι άδικον ύμνος να κληθούν ύπευθύνως να τούς προστατεύουν και ή Αστρινούδα και ή Χωροφυλακή των όποιων τούς άνδρας ένοπίσαν; Διότι οι κομμουνιστοί θα πασιλάσουν, θα φανάξουν, θα προσκαλέσουν. Άλλ' ύπάρχουν και μη κομμουνιστοί. Υπάρχουν και συγγενείς όρηθρον και σοσιωμόνων. Αιτοί λοιπόν αν ένοχληθούν, αν θέλησουν να διατηρήσουν, πρέπει να συναντήσουν τά πολυδάλα τών άσυνόμων;... Το προβλέπουν. Εν συνεχεία της Βάρκιζας θα γίνη κι' αυτό.

του στρατηγού Πεταίν, στρατηγού και διοικητού Παρισίων.

Η δίκη του Πεταίν θα γίνη την άρτιόβλεσαν ήμέραν. Έκτός του στρατηγού Ντεπεύ και του ναυάρχου Μηλέα, οι λοιποί της συνθεσίας του όνεν θα συλληφθούν, καθ' όσον κατ' αυτόν δεν έχουν έκδοθή εντάλματα συλληψέας.

Κατά τά έν Ζυρίχη προς τά σύνορα ταξίδιον του ό Στρατήρχου συννητήρη και συναμύλησεν εις Βεζεν, μικρον χωριον πλησίον της λίμνης Βάλενστατ, μετά του ύπουργού των Έξωτερικών της Έλβετίας Καρλ Στούκι.

ΠΩΣ ΔΙΗΘΑΘΕΝ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο στρατήρχος Πεταίν, κατά τά λεγόμενα φίλων του ότεως τόν συνητή, σαν κατά την βρασίαν του εις Βεζεν, ειπεν ότι οι Γερμανοί συμπεριεβέβησαν προς αυτόν καλώς άλλ' ότι έσπερε πολύ ψυχικός κατά την κράτησιν του εν Γερμανία.

Καθ' όσον τόν χρόνον καθ' όν ήτο αιχμάλωτος όνεν τού έπετρέπεται να κάμη όσα εις όπλα μόνος άλλα πέντε συνωστίζοται υπό ενός Ναζι έσκαλούθου όστις έστειλεν εις τό Βερολίνον άναφοραν σχετικώς προς τάς κινήσεις του. Ο στρατήρχος Πεταίν και ή σύζυγος του, έρωτηθήτες έάν συνητήσαν τόν Ασάλ και τόν Νετς, απήτησαν με μορφομόν απήδίας.

Ούδέποτε — ειπών — είχομεν δια τάξει εις έπαση με αύτην την κλίκα.

Ο στρατήρχος έβήλωσεν έπίσης ότι άφ' ότου άναχώρησεν εκ Γαλλίας δεν συνητήσεν τόν Άμπετς και ότι ό Χίτλερ διέτρεψεν διά τάς πύρας αυτόν (Πεταίν) ύποσχέσεις του, κατέβηκε δε ώς έξέας.

Τό τελευταίον, μου καθήκον είναι να έβω έμυστόν εις την διάθεσιν των άλλων δικαστών μου. Μανθάνω ότι ό Ασάλ, ό Νετς, ό Άμπετς και αι σύζυγοί των κούρσκονται εις την περιόχην του Μαρκεγκέν επί της έλβετικής μεθόρου.

Οι άντιπαις εν άντιθέσει προς τόν Πεταίν, δεν έζητήσαν να εισέλθουν εις τό έλβετικόν έδαφος ίνα διά τούτου έμπορεύσων εις Γαλλίαν άλλα έπείρησαν να παραμείνουν εις Έλβετίαν έφ' άόριστον.

ΑΠΟΡΙΑ

Είνος άναχώρησεν από τό σπίτι πού είπα εις την γαλλία σου να κοίτη ή να γράψω τά γράμματα σου εις τό τάξι ένοχών όσον τά είπα. Έμεινε έπί ένα μήνα και δεν έλάβε τίποτε. Έλαθεν έπί τούτοις ένα γράμμα της γυναίκος του ή όποια τού λέγει και δεν ήμωρίσεν να του στείλη τά γράμματα του διότι κούσος, ό σύζυγος της, έπηρε κατά λάθος τό κλειδί του γράμματου δικτινίου της πόρτας, μέσα εις τό όποιον έχον συνκεντρωθή ένα πλήθος έπιστολών. Ο άνδρας έσκόπη εύρησε τό κλειδί και τό έστειλε. Αματί και πάλιν δεν έλατε τά γράμματα σου.

Παραμεινόμεν άπαντήσεις.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

φέρου πτερι του λ λειας νους, ρος τ Αν τολα ρινης λα κέ των, και τ τά στ Άλεξ τατα μιλλις της Β τέμα ροδροι ται ό και κα Τηλ συμμα μερον κριθής φυλακι τοις έ και τη άμυνης Βενετι ήτις κ βορειο Η Δυτικα τέιο κ της Μ άπύσσι κούς τη Μιλάνι στασι ταληφ σεις τ Έπι ως και της Αι ται ύπ αν ού παν ύπ συμμα Άουλο

Ο

Περί πύχρον Σοσιαλισμοσ τος άπ σαμένω συλληφ ρίγην, φη ύπ απτεπεί δυτικης και έφρ Κορο, ή ό Μουσ λάνου έ τλήψι ζοσαν κ όήτησεν έξο του ΣΝΕΑΗ

Η Καθημερινή σε μονόστηλο της πρώτης σελίδας αγανακτεί διότι η γιορτή της άνοιξης και των λουλουδιών μετατράπηκε από τους κομμουνιστές σε γιορτή αίματος και φόνων.

Αγανακτεί γιατί την περίοδο της κατοχής ο κόσμος της εργασίας, της αγροτιάς και με πάθος η νεολαία ανέτρεψε τον μικροαστικό συντηρητισμό των κομματάρχων, παραμέρισε τους σωτήρες στρατηγούς που τους τυρανούνσαν με τις δικτατορίες τους την περίοδο του μεσοπολέμου, αγανακτεί που δεν διαβρώθηκαν από τον πολιτικό και πολιτισμικό υπερσυντηρητισμό τους, το δηλητήριο του σωβινισμού του αντισημιτισμού και του φασισμού με το οποίο φλέρταρε ανοιχτά και η Καθημερινή μέσα από τις σελίδες της.

Αγανακτεί για το “δρεπάνι που έφυγε από τους αγρούς και έσκαρφάλωσε στους τοίχους”, θρηνεί για τον “έρωτα που κατέβηκε στην άσφαλτο και παρέδωσε την παρθενιά στη διαδήλωση”. Ο αγρότης και εργάτης με άλλα λόγια σταμάτησαν να προσκυνάνε τους ακροδεξιούς κομματάρχες των βενιζελικών και των αντιβενιζελικών είτε με το καλό είτε με το βούρδουλα, και οι γυναίκες σταμάτησαν να φτιάχνουν τις προίκες τους κλεισμένες μέσα στα σπίτια τους και έγιναν αγωνίστριες για το “δίκιο και τη λευτεριά”.

Να προσκυνήσουμε θέλουν ξανά. Να ηττηθούμε ολοκληρωτικά, μια για πάντα. Ιδιοκτησία το κορμί μας, το μυαλό μας, η φαντασία μας, ο χρόνος μας στο κεφάλαιο. Αντικείμενο μιας αδιάκοπης αγοραπωλησίας.

ΟΛΟΙ στις εργατικές διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς! (Αθήνα στο Μουσείο, Θεσσαλονίκη στην Καμάρα). Με νέο εργατικό κίνημα να ανατρέψουμε τον αστικό συνδικαλισμό, τον εργοδοτικό δεσποτισμό, την κυβερνητική και Ευρωπαϊκή αντεργατική μηχανή.

